

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 13 2018, nummers 311 – 331 dinsdag 3 april 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Ambtenarenrecht.....	7
Bijstand	8
Bestuursrecht overig.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Openbare orde	11
Wet bescherming persoonsgegevens	12
Wet openbaarheid van bestuur	13
Wet op de rechtsbijstand	13
Wet politiegegevens	14
Wet tijdelijk huisverbod	14
Vreemdelingenrecht	16
Asiel.....	16
Vreemdelingenbewaring	17
Procesrecht.....	18

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 311

MK ABRS, 21-03-2018, 201700357/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nissewaard.

Awb 8:110

INCIDENTEEL BEROEP. De omstandigheid dat het college reeds hoger beroep had ingesteld en dit hoger beroep niet-ontvankelijk is verklaard door de Afdeling, betekent niet dat voor het college de mogelijkheid van het instellen van incidenteel hoger beroep niet meer openstond. Voorts volgt uit de memorie van toelichting bij de Awb niet dat van belang is of een partij verweten kan worden geen principaal hoger beroep te hebben ingesteld.

Ambtshalve toevoeging voorschriften aan de aan [appellante sub 1] verleende vergunning.

[...]

[appellante sub 1] betoogt dat het incidenteel hoger beroep van het college niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Zij wijst erop dat het college ook hoger beroep heeft ingesteld, maar dit hoger beroep door de Afdeling niet-ontvankelijk is verklaard omdat er geen bewijs van vertegenwoordiging is overgelegd en geen hogerberoepsgronden zijn aangevoerd. [appellante sub 1] voert aan dat het college niet alsnog gronden mag aanvoeren door incidenteel hoger beroep in te stellen. Onder verwijzing naar de memorie van toelichting bij de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) voert zij aan dat incidenteel hoger beroep alleen open staat voor een partij die niet kan worden verweten geen principaal hoger beroep te hebben ingesteld.

[...]

De Afdeling overweegt dat de omstandigheid dat het college reeds hoger beroep had ingesteld en dit hoger beroep niet-ontvankelijk is verklaard door de Afdeling, niet betekent dat voor het college de mogelijkheid van het instellen van incidenteel hoger beroep niet meer openstond. Niet is uitgesloten dat een belanghebbende die hoger beroep heeft ingesteld, naar aanleiding van het hoger beroep van zijn wederpartij tevens incidenteel hoger beroep instelt. In de tekst van de wet ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat dit anders is, indien het principale hoger beroep van de belanghebbende niet-ontvankelijk is verklaard. De Afdeling merkt voorts op dat, anders dan [appellante sub 1] aanvoert, uit de memorie van toelichting niet volgt dat van belang is of een partij verweten kan worden geen principaal hoger beroep te hebben ingesteld (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz 63-64).

[ECLI:NL:RVS:2018:968](https://www.ecli.nl/rvs/2018/968)

JnB2018, 312

Wrakingskamer ABRS, 15-03-2018, 201700912/2/A1

Awb 8:15, 8:16 lid 1

WRAKING. Gelet op het tijdsverloop sinds de werkzaamheden die de staatsraad voor het college heeft verricht en sinds het laatste contact tussen de staatsraad en het college, staan deze in beginsel niet langer in de weg aan deelname van

de staatsraad aan een zaak waarbij het college betrokken is. Verzoekster heeft geen bijzondere omstandigheden aangevoerd op grond waarvan dit tóch het geval zou zijn.

[ECLI:NL:RVS:2018:910](#)

De zaak waarin het wrakingsverzoek was gedaan, is in deze nieuwsbrief opgenomen onder het kopje Handhaving, JnB2018 313.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 313

MK ABRS, 16-03-2018, 201700912/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Geertruidenberg.

Awb 5:37 lid 1

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: het Activiteitenbesluit) 2.17 lid 1 aanhef en onder a

VERBEURTE EN INVORDERING. Kennisgeving overtreding. Ook al verdient het de voorkeur dat het college zo spoedig mogelijk na constatering van iedere overtreding de overtreder daarvan in kennis stelt, dit betekent niet dat het college in het tezamen nemen van de drie overtredingen in dit geval aanleiding had moeten zien om wegens bijzondere omstandigheden van invordering af te zien.

Invordering dwangsom.

[...]

[appellante] betoogt verder dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college haar tussentijds op de hoogte had moeten stellen van de constatering dat er een dwangsom was verbeurd. Het is volgens [appellante] in strijd met het beginsel van fair play en met het doel van een herstelsanctie, die slechts wordt opgelegd om de beoogde naleving te verkrijgen, dat het college haar eerst in kennis heeft gesteld van de overtredingen van artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit op het moment dat er al drie dwangsommen waren verbeurd. [appellante] stelt dat het college haar tussentijds een hersteltermijn had moeten bieden.

[...]

Met het besluit van 19 december 2012 is de last onder dwangsom naar aanleiding van een tweetal overtredingen van artikel 2.17, eerste lid, aanhef en onder a, van het Activiteitenbesluit opgelegd. Bij brieven van 4 maart 2013 en 29 oktober 2013 heeft het college [appellante] ervan in kennis gesteld dat een dwangsom is verbeurd. Vervolgens is op 12 oktober 2014, 9 november 2014 en 4 januari 2015 opnieuw geconstateerd dat de geluidsnorm is overtreden. Het college heeft toegelicht dat het geen bewuste handeling is geweest dat het [appellante] pas na de overtreding van 4 januari 2015 in kennis heeft gesteld van zijn constateringen en niet direct na de overtredingen van 12 oktober 2014 en 9 november 2014. Het college heeft [appellante] voor de hierdoor ontstane

samenloop van drie verbeurde dwangsommen zijn excuses aangeboden en een betalingsvoorstel gedaan waarbij, indien [appellante] hieraan zou voldoen, één van de drie verbeurde dwangsommen zou worden kwijtgescholden. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 10 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1218](#)), dient bij een besluit omtrent invordering van een verbeurde dwangsom aan het belang van de invordering een zwaarwegend gewicht te worden toegekend. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van een besluit tot oplegging van een last onder dwangsom. Steun voor dit uitgangspunt kan worden gevonden in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:37, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 115). Hierin is vermeld dat een adequate handhaving vergt dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dus dat verbeurde dwangsommen worden ingevorderd. Slechts in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien. De Afdeling ziet in hetgeen [appellante] heeft betoogd geen aanleiding voor het oordeel dat het college heeft gehandeld in strijd met het beginsel van fair play. [appellante] heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij in haar verdediging is geschaad doordat het college haar niet tussentijds van de gedane constatering in kennis heeft gesteld. Ook al verdient het de voorkeur dat het college zo spoedig mogelijk na constatering van iedere overtreding de overtreder daarvan in kennis stelt, dit betekent niet dat het college in het tezamen nemen van de drie overtredingen aanleiding had moeten zien om wegens bijzondere omstandigheden van invordering af te zien. De rechtbank heeft dienaangaande terecht overwogen dat het de verantwoordelijkheid van [appellante] is om zich te houden aan de verplichtingen uit het Activiteitenbesluit. [ECLI:NL:RVS:2018:894](#)

In deze zaak is een wrakingsverzoek gedaan. De afwijzing van dit verzoek is in deze nieuwsbrief opgenomen onder het kopje Algemeen bestuursrecht, JnB2018 312.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 314

MK ABRS, 28-03-2018, 201702469/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leudal.

Awb 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a
Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit)

**WABO. BELANGHEBBENDE. Gevolgen van enige betekenis. Verwijzing naar
ABRS, 23 augustus 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:2271). De gevolgen van de
vergunde activiteiten zijn gelet op de afstand van de percelen tot de inrichting**

dermate gering dat een persoonlijk belang van [appellante sub 1A] en anderen bij het besluit tot vergunningverlening ontbreekt.

[ECLI:NL:RVS:2018:1066](https://ecli.nl/RVS:2018:1066)

JnB2018, 315

MK Rechtbank Oost-Brabant, 16-03-2018, SHE 17/3284

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Sint-Michielsgestel, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, b, c en e **WABO-milieu. Volksgezondheid. Voorzorgsbeginsel. Kweken van algen op stallucht. Er is nog geen wettelijk of beleidsmatig toetsingskader voor de volksgezondheidsrisico's vanwege (de emissies van) een algenkwekerij. Het enkele ontbreken van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten is onvoldoende om de vergunning reeds daarom te weigeren vanwege een mogelijk volksgezondheidsrisico. Indicaties dat deze activiteit een risico voor de volksgezondheid zou kunnen hebben, ontbreken.**

Verlening omgevingsvergunning voor het wijzigen en inwerking hebben van een varkenshouderij.

[...]

Eisers vrezen de risico's van het experimenteel starten van een algenkwekerij op stallucht en spuiwater. Eisers wijzen vooral op het rapport 703 waarin wordt aangegeven dat er nog steeds veel risico's aan het kweken van algen op spoelwater en digestaat zijn. Ook ontbreekt een storingsprotocol ten aanzien van ammoniak en stank. Een proef kan en mag niet worden geaccepteerd in een bebouwingsconcentratie. Dergelijke risico's voor de gezondheid kunnen volgens eisers niet verantwoord worden genomen.

[...]

De rechtbank stelt voorop dat voor diverse milieuonderdelen die van invloed kunnen zijn op de volksgezondheid wettelijke en beleidsmatige toetsingskaders zijn gevormd, veelal op basis van heersende wetenschappelijke inzichten. Het ligt op de weg van degene die zich op het bestaan van een risico voor de volksgezondheid beroept om, aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten, aannemelijk te maken dat deze toetsingskaders niet toereikend zijn om onaanvaardbare risico's voor de volksgezondheid te voorkomen. Er is nog geen wettelijk of beleidsmatig toetsingskader voor de volksgezondheidsrisico's vanwege (de emissies van) een algenkwekerij. Het enkele ontbreken van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten is onvoldoende om de vergunning reeds daarom te weigeren vanwege een mogelijk volksgezondheidsrisico. Pas als er indicaties zijn dat een activiteit een risico voor de volksgezondheid zou kunnen hebben, zal het bevoegd gezag, mede gelet op het voorzorgsbeginsel, moeten onderzoeken hierin aanleiding is gelegen om de vergunning te weigeren, of om nadere voorschriften ter voorkoming van gezondheidsrisico's aan de vergunning te verbinden. Hierbij zijn de omstandigheden van het geval van belang, zoals de werking van de betrokken inrichting, de soort van de gehouden dieren en de aard van de omgeving.

[...]

In rapport 703 wordt de teelt van algen of kroos op dunne fractie van drijfmest of digestaat beschreven en worden opmerkingen gemaakt over emissies van ammoniak, lachgas of stikstofgas en eventuele geuroverlast bij een mislukte algenkweek. Een dergelijke algenkweek is hier niet vergund. De (rest)producten van de mestvergistingsinstallatie worden niet gebruikt voor de algenkweek. Mede gelet hierop ziet de rechtbank in het rapport 703 geen indicatie dat algenkweek risico's voor de volksgezondheid kan hebben. De voorschriften in het bestreden besluit bieden voldoende waarborg dat bij een mislukte algenkweek (wat kan voorkomen gelet op het experimentele karakter) geen onaanvaardbare milieuoverlast ontstaat. Deze beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBOBR:2018:1195](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 28-03-2018, 201700341/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:1045](#)).
- MK ABRS, 16-03-2018, 201700390/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:813](#)).
- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 09-03-2018, BRE 17/8123 WABOM VV en BRE 17/8125 WABOM VV ([ECLI:NL:RBZWB:2018:1529](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 316

MK CRvB, 22-03-2018 (publ. 29-03-2018), 17/5389 MPW, 17/5634 MPW

staatssecretaris van Defensie.

Ministeriële regeling van 27 juni 2008, Stcrt. 2009, 11661 (Regeling) 2

MILITAIR AMBTENARENRECHT. PTSS-PROTOCOL. Uit de Regeling volgt dat het invaliditeitspercentage voor betrokkene moet worden vastgesteld aan de hand van het PTSS-Protocol. Dat toepassing van het PTSS-Protocol kan leiden tot een verlaging van het percentage met enkele tientallen procenten vloeit uit dit geactualiseerde stelsel voort. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (uitspraak van 11 mei 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1788](#)), is er geen hogere wet- of regelgeving die zich daartegen verzet. Het invaliditeitspercentage is voor betrokkene aan de hand van het PTSS-Protocol vastgesteld op 18,33, wat een verlaging is van bijna 60% ten opzichte van het eerder vastgestelde percentage. De rechtbank kan niet worden gevolgd in haar oordeel dat deze aanzienlijke verlaging op zichzelf voldoende is om een uitzonderingssituatie aanwezig te achten en uit te gaan van het door de psychiater vastgestelde percentage. Het in het bestreden besluit vastgestelde invaliditeitspercentage van 18,33 is op deugdelijke en inzichtelijke wijze gemotiveerd in het medisch rapport van 19 november 2012. Het rapport van de psychiater biedt geen grond om dit percentage in twijfel te trekken.

[ECLI:NL:CRVB:2018:899](#)

JnB2018, 317

MK CRvB, 22-03-2018 (publ. 29-03-2018), 17/5388 MPW, 17/5633 MPW
staatssecretaris van Defensie.

Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen
(Besluit AO/IV) 21a

MILITAIR AMBTENARENRECHT. REGELING ERESCHULD. BESLUIT AO/IV.

Op de peildatum 1 juni 2012 was geen mate van arbeidsongeschiktheid voor betrokkene vastgesteld. Betrokkene heeft zijn standpunt dat de in 2006 vastgestelde mate van arbeidsongeschiktheid van 100% niet is gewijzigd tijdens zijn opname niet met stukken onderbouwd. Uit artikel 21a van het Besluit AO/IV volgt dat bij het ontbreken van een vastgestelde mate van arbeidsongeschiktheid wordt uitgegaan van de definitieve mate van invaliditeit. Die is voor betrokkene vastgesteld per 1 december 2012. Anders dan betrokkene betoogt, was de staatssecretaris niet gehouden om de arbeidsongeschiktheid van betrokkene op de peildatum 1 juni 2012 te onderzoeken. De beoordeling van de aanspraak op de eenmalige bijzondere uitkering is een administratieve beoordeling, waarbij een eigenstandig medisch onderzoek niet plaatsvindt. De Raad verwijst naar zijn uitspraak van 24 augustus 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2935](#).

Evenmin had de staatssecretaris, anders dan betrokkene heeft betoogd, in de door betrokkene geschetste omstandigheden aanleiding moeten zien om onder toepassing van de hardheidsclausule in artikel 22 van het Besluit AO/IV van een percentage van 100 uit te gaan. Daarbij merkt de Raad op dat betrokkene in het kader van een herbeoordeling van de mate van invaliditeit op 12 april 2012 is onderzocht. Uit het rapport van dat onderzoek blijkt dat de toestand van betrokkene is verbeterd door de opname en behandeling in het [centrum]. Uit de uitspraak van heden in de zaak 17/5389 MPW en 17/5634 MPW, [ECLI:NL:CRVB:2018:899](#) volgt dat de staatssecretaris op goede gronden een invaliditeitspercentage van 18,33 heeft vastgesteld. Dit betekent dat de eenmalige bijzondere uitkering in het bestreden besluit terecht is berekend op basis van een percentage van 18,33, zoals de staatssecretaris in hoger beroep heeft betoogd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:898](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 318

CRvB, 20-03-2018 (publ. 27-03-2018), 16/6867 PW
college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

PW 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. Artikel 22a, eerste lid, van de PW
schrijft dwingend voor op welke wijze de van toepassing zijnde bijstandsnorm

wordt verlaagd indien een belanghebbende een of meer kostendelers heeft. De tekst van dit wetsartikel biedt het college geen beleidsvrijheid. De Memorie van Toelichting biedt daarvoor ook geen aanknopingspunt.

Daaraan wordt toegevoegd dat, anders dan voorheen, de normensystematiek van de bijstandsverlening sinds 1 januari 2015 geen onderscheid meer kent tussen de alleenstaande en de alleenstaande ouder. Dit houdt verband met invoering van de Wet hervorming kindregelingen (Wet van 25 juni 2014, Stb. 2014, 227) en de invoering van de PW. Vanaf die datum is de bijstandsnorm voor een alleenstaande ouder gewijzigd van 90% van de gehuwdennorm naar 70% van de gehuwdennorm en daarmee gelijkgesteld aan de norm voor een alleenstaande. In die norm zijn, zoals ook de Hoge Raad in een arrest van 10 juni 2016 ([ECLI:NL:HR:2016:1138](#)) in een vergelijkbare situatie heeft overwogen en de Raad in een uitspraak van 11 juli 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:2496](#)), de kosten van levensonderhoud van de in het gezin aanwezige kinderen begrepen. In een aanvullende inkomensondersteuning voor alleenstaande ouders is voorzien op een voor alle alleenstaande ouders gelijke wijze. Die houdt in dat de Belastingdienst een verhoging van het kindgebonden budget toepast in de vorm van de zogenoemde "alleenstaande ouder-kop" (ALO-kop).

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:813](#)

JnB2018, 319

MK CRvB, 20-02-2018 (publ. 27-03-2018), 15/4988 WWB

college van burgemeester en wethouders van Noordoostpolder.

WWB 19 lid 1 aanhef en onder b, 31 lid 1, 34, 45, 55

BIJSTAND. VERMOGENSBESTANDELEN. Het vermogen van appellante staat in de periode in geding vanaf de datum van intrekking in beginsel niet in de weg aan verlening van bijstand, omdat haar actuele vermogen, zijnde negatief, lager is dan het vrij te laten vermogen, zijnde nihil. Het college heeft deze omstandigheid niet betrokken in zijn besluitvorming.

Raad: Indien tijdens de te beoordelen periode vanaf de datum van de intrekking van de bijstand in verband met overschrijding van het vrij te laten vermogen, gezien de vermogenspositie (weer) recht op bijstand bestaat, moet het bijstandverlenend orgaan deze omstandigheid bij de besluitvorming over de te beoordelen periode betrekken. Het college had dus vervolgens dienen te beoordelen of in de periode in geding vanaf de juiste datum van intrekking, (...), de bijstandsverlening na onderbreking zou zijn voortgezet dan wel dat bijstand opnieuw zou zijn verleend. Uit de vaststaande feiten volgt in ieder geval dat het actuele vermogen van appellante op de juiste datum van intrekking negatief is, omdat haar schulden meer bedragen dan haar bezittingen, zijnde de saldi op de en/of-rekeningen. Dat geldt ook voor de rest van de periode in geding. Dit betekent dat het vermogen van appellante in de periode in geding vanaf de juiste datum van intrekking in beginsel niet in de weg staat aan verlening van bijstand, omdat haar actuele vermogen, zijnde negatief, lager is dan het vrij te laten vermogen, zijnde nihil.

Het college heeft deze omstandigheid niet betrokken in zijn besluitvorming. In zoverre slaagt het betoog van appellante. (...)

Uit (...) volgt dat als in de periode in geding vanaf de datum van de intrekking van bijstand op de grond dat het vrij te laten vermogen is overschreden, gelet op het dan negatieve saldo van actuele vermogen, zoals in dit geval, (opnieuw) aanspraak op bijstand kan worden gemaakt, de precieze vaststelling en samenstelling van het vermogen op die datum voor de besluitvorming van belang is. Voorts zijn dan voor bijstandsverlening van belang de vermogensmutaties die geleid hebben tot de overschrijding van het vrij te laten vermogen, en die daarna, alsmede de alsdan in acht te nemen vermogensgrens voor betreffende gezinssamenstelling. Immers, deze omstandigheden kunnen een rol spelen bij de beantwoording van bijvoorbeeld de vragen (1) of, en zo ja hoe lang, op de vermogensoverschrijding kan worden ingeteerd en daaruit volgend, (2) of de bijstand moet worden ingetrokken over een korte afgesloten periode dan wel als beëindigd en opnieuw verleend moet worden aangemerkt en dus, (3) of het vermogen, en daarmee het vrij te laten vermogen, al dan niet opnieuw moeten worden vastgesteld, (4) of maatregelen of andere besluiten zijn aangewezen in verband met tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan en (5) of wellicht voor de toekomst bijzondere verplichtingen moeten worden opgelegd met toepassing van artikel 55 van de WWB in verband met de samenstelling van dat vermogen.

Nu de Raad niet beschikt over deze gegevens en de (...) genoemde bevoegdheden (deels) discretionair van aard zijn, zal het college worden opgedragen opnieuw op bezwaar te beslissen met inachtneming van deze uitspraak.

[ECLI:NL:CRVB:2018:792](#)

JnB2018, 320

MK Rechtbank Noord-Nederland, 22-03-2018, LEE 17/1905

college van burgemeester en wethouders van Hoogezand-Sappemeer, verweerder.
PW 11

Richtlijn 2004/38/EG (Richtlijn) 14 lid 4, 24 lid 2

PARTICIPATIEWET. GELIJKSTELLING MET NEDERLANDER. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiser als werkzoekende zoals bedoeld in artikel 14, vierde lid, aanhef en onder b, van de Richtlijn moet worden aangemerkt. Daartoe acht de rechtbank redengevend dat eiser met zijn echtgenote en kinderen naar Nederland is gekomen om na een verblijf in België zijn gezinsleven hier te bestendigen. De rechtbank wijst in dit verband op het arrest van het HvJEU van 15 september 2015, Alimanovic, C-67/14 ([ECLI:EU:C:2015:597](#)), waarin het Hof in rechtsoverweging 58 het volgende heeft overwogen: "Uit de verwijzing in artikel 24, lid 2, van Richtlijn 2004/38 naar artikel 14, lid 4, onder b, ervan blijkt immers expliciet dat de gastlidstaat kan weigeren ook maar enige sociale bijstand toe te kennen aan een burger van de Unie die een verblijfsrecht geniet dat louter op laatstgenoemde bepaling is gebaseerd."

Nu in het geval van eiser geen sprake is van een verblijfsrecht dat louter is gebaseerd op het recht om in Nederland werk te zoeken, heeft verweerder hem ten onrechte het bepaalde in artikel 24, tweede lid, van de Richtlijn tegengeworpen. Eisers verblijfsrecht was bij terugkeer naar Nederland immers gebaseerd op het voortzetten van zijn gezinsleven. Hieruit volgt dat eiser ingevolge artikel 11, tweede lid, van de PW vanwege zijn rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, aanhef en onder e, van de Vw 2000 met een Nederlander gelijk moet worden gesteld en derhalve aanspraak kan maken op bijstand.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:1032](https://ecli.nl/RBNNE:2018:1032)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Openbare orde

JnB2018, 321

MK ABRS, 28-03-2018, 201703813/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6 lid 2

Gemeentewet 172a

Algemene plaatselijke verordening 2008 (Apv) 2.21

OPENBARE ORDE. Gebiedsverbod op grond van artikel 172a Gemeentewet.

Onschuldpresumptie niet van toepassing. Verwijzing naar ABRS 11-02-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:331](https://ecli.nl/RVS:2015:331). Niet in geschil is dat tegen [appellante] geen vervolging is ingesteld wegens de bevindingen van de verbalisanten van de politie. Voor zover [appellante] zich op het standpunt stelt dat een strafrechtelijke procedure is aangevangen met het vermelden van die bevindingen in een mutatierapport, volgt de Afdeling dat dit standpunt niet. In de mutatierapporten zijn slechts meldingen en waarnemingen van de verbalisanten vermeld. Gelet hierop is van een niet-punitieve bestuursrechtelijke procedure waaraan parallel een strafrechtelijke procedure loopt of heeft gelopen in zoverre geen sprake.

[ECLI:NL:RVS:2018:1043](https://ecli.nl/RVS:2018:1043)

JnB2018, 322

MK ABRS, 28-03-2018, 201608021/1/A3

burgemeester van Goes.

Vierde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 2

Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten 12

Algemene Plaatselijke Verordening Goes 2014 2:41A

OPENBARE ORDE. Verblijfsontzegging op grond van APV. Appellant kon de gevolgen van zijn daden voorzien en zijn gedrag hieraan aanpassen. Gelet

hierop en mede gelet op het feit dat voor [appellant] de mogelijkheid openstond rechtsmiddelen tegen het besluit aan te wenden, waarmee is voorzien in adequate waarborgen tegen mogelijk misbruik, is de oplegging van de verblijfsontzegging in dit geval niet in strijd met artikel 2 van het Vierde Protocol EVRM en artikel 12 van het IVBPR.

[Verblijfsontzegging]

[..] Niet in geschil is dat de verblijfsontzegging inbreuk maakt op het recht op bewegingsvrijheid, bedoeld in artikel 2 van het Vierde Protocol EVRM en artikel 12 van het IVBPR. [...]

Artikel 2:41A, eerste lid, van de APV bevat een betrekkelijk open norm. De omstandigheden die kunnen nopen tot het opleggen van een verblijfsontzegging, zijn echter zo uiteenlopend dat daarvoor geen formulering kan worden gekozen die alle mogelijke gevallen dekt.

Tijdens de hoorzitting in bezwaar, [...], heeft de gemachtigde van de burgemeester uiteengezet dat [appellant] bij die incidenten door de politie is gewaarschuwd en dat daarbij mededeling is gedaan van de mogelijke verdere gevolgen van zijn gedrag. [appellant] kon derhalve de gevolgen van zijn daden voorzien en zijn gedrag hieraan aanpassen. Gelet hierop en mede gelet op het feit dat voor [appellant] de mogelijkheid openstond rechtsmiddelen tegen het besluit aan te wenden, waarmee is voorzien in adequate waarborgen tegen mogelijk misbruik, is de oplegging van de verblijfsontzegging in dit geval niet in strijd met artikel 2 van het Vierde Protocol EVRM en artikel 12 van het IVBPR.

[...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de burgemeester zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de incidenten een verstoring van de openbare orde opleveren, als bedoeld in artikel 2:41A, eerste lid, van de APV. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester een verblijfsontzegging voor het centrum van Goes voor de duur van twaalf weken noodzakelijk heeft mogen achten om de terugkeer van de drugshandel ter plaatse te bemoeilijken en aldus te voorkomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1034](https://ecli.nl/RVS:2018:1034)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 323

MK Rechtbank Den Haag, 08-03-2018 (publ. 29-03-2018), SGR 17/6323

burgemeester van Den Haag, eiser.

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerster.

Privacyrichtlijn 1995 8

Wet bescherming persoonsgegevens 1 aanhef en onder d, 6, 7, 8 aanhef en onder e, 11 lid 1, 16, 23 lid 1 aanhef en onder b, 23 lid 1 aanhef en onder f

WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS. De Autoriteit Persoonsgegevens heeft het verzoek van de burgemeester om ontheffing te verlenen van het verbod van artikel 16 van de Wbp om persoonsgegevens van sekswerkers te

verwerken terecht afgewezen. Persoonsgegevens van sekswerkers moeten als bijzondere persoonsgegevens in de zin van artikel 16 van de Wbp worden aangemerkt. Maatschappelijke risico's bij verwerking van hun persoonsgegevens in een register of administratie van de overheid zijn onverminderd groot. Geen reden voor doorbreking van het verbod en geen aanleiding voor ontheffingverlening. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:2682](https://ecli.nl/RBDHA:2018:2682)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 324

MK ABRS, 28-03-2018, 201702476/1/A3

minister van Algemene Zaken, appellant.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3 lid 3

Burgerlijk Wetboek Boek 3 13 lid 1, 15

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Misbruik van recht. Geen rechtsregel verzet er zich tegen om feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan na het verstrijken van de termijn om te beslissen op een Wob-verzoek te betrekken bij de beoordeling of misbruik van recht is gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2018:1035](https://ecli.nl/RVS:2018:1035)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2018, 325

MK ABRS, 28-03-2018, 201701483/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand, appellant.

Wet op de rechtsbijstand 12 lid 1

RECHTSBIJSTAND. Er kan slechts een verzoek voor gesubsidieerde rechtsbijstand in Nederland worden ingediend, indien de Nederlandse rechtssfeer zeer nauw wordt geraakt, zoals is vereist op grond van artikel 12 van de Wrb. Verwijzing naar uitspraken ABRS van 23-07-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2723](https://ecli.nl/RVS:2014:2723) en 15-10-2014 [ECLI:NL:RVS:2014:3714](https://ecli.nl/RVS:2014:3714). Dat [wederpartij] thans in Nederland woont, de Nederlandse nationaliteit heeft verkregen en een deel van de immateriële schade in Nederland heeft geleden, zijn omstandigheden die zijn ontstaan na het schadeveroorzakende feit waarop de procedure waarvoor de toevoeging is aangevraagd betrekking heeft. Deze omstandigheden tezamen leiden niet tot het oordeel dat in het geval van [wederpartij] de Nederlandse rechtssfeer zeer nauw wordt geraakt. Ook thans is er geen aanleiding voor een uitleg van artikel 12, eerste lid, van de Wrb die met zich brengt dat Nederland de kosten voor rechtsbijstand zou

moeten dragen in zaken die tegen gedetineerden van alhier gevestigde internationale hoven worden aangespannen met het oog op schadevergoeding voor misdaden begaan in een ander land.

[ECLI:NL:RVS:2018:1051](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB2018, 326

ABRS, 28-03-2018, 201702927/1/A3

korpschef van politie.

Wet politiegegevens (Wpg) 28 lid 1

WET POLITIEGEGEVENS. De korpschef heeft de [appellanten] betreffende in de Basisvoorziening Handhaving (BVH) opgenomen gegevens niet hoeven verwijderen. Dat de strafzaak tegen [appellanten] is geseponeerd, vormt geen grond voor verwijdering van gegevens uit de BVH. Zoals de Hoge Raad in zijn arrest van 6 oktober 2015 ([ECLI:NL:HR:2015:2982](#)) heeft geoordeeld, betekent een kennisgeving van een sepot immers niet zonder meer dat in de toekomst geen vervolging meer kan plaatsvinden. Afhankelijk van omstandigheden van het geval en eventueel nieuw bekend geworden feiten na toezending van een dergelijke kennisgeving, kan vervolging alsnog gerechtvaardigd zijn. Dat uit de uitgesproken sepotbeslissing, zoals de korpschef reeds in zijn aanvulling op het primaire besluit heeft gesteld, niet volgt dat zij niet langer als verdachten in de zin van het Wetboek van Strafvordering hebben te gelden, betekent overigens niet dat [appellanten] schuldig zijn aan de burenruzie. Die schuldvraag is exclusief voorbehouden aan de strafrechter en staat in dit geding dan ook niet ter beoordeling.

[ECLI:NL:RVS:2018:1040](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet tijdelijk huisverbod

JnB2018 327

MK ABRS, 28-03-2018, 201702693/1/A3 en 201706671/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Wet tijdelijk huisverbod 2, 6 lid 2, 9 lid 1

WET TIJDELIJK HUISVERBOD. Belangenafweging. Aan het onderkomen van de uithuisgeplaatste komt in de afweging om een huisverbod op te leggen geen doorslaggevend gewicht toe.

De burgemeester heeft in redelijkheid, gelet op de betrokken belangen, kunnen besluiten het huisverbod te verlengen. In dit geval heeft de rechtbank aan de

stelling van de uithuisgeplaatste dat de familie de problemen onderling wil oplossen te veel betekenis toegekend.

[...] [Opleggen en verlengen huisverbod]

[...] Belangenafweging

[...] De wetgever heeft overwogen dat de uithuisgeplaatste zelf een onderkomen dient te vinden, bijvoorbeeld bij familie of vrienden. Desnoods kan deze terecht bij de dak- en thuislozenopvang (Kamerstukken II 2005/06, 30657, nr. 3, p. 3). De burgemeester stelt terecht dat aan het onderkomen van de uithuisgeplaatste in de afweging om een huisverbod op te leggen geen doorslaggevend gewicht toekomt, nu een huisverbod kan worden opgelegd als zich dreigend gevaar voor de achterblijvers voordoet en in zoverre de uithuisplaatsing noodzakelijk is om dit gevaar te beëindigen. De burgemeester heeft toegelicht dat [appellant sub 1] in dit geval terecht kon bij de winteropvang en daarom niet genoodzaakt was op straat te leven.

[...] De Afdeling is van oordeel dat de burgemeester terecht stelt dat de rechtbank ten onrechte niet heeft beoordeeld of de burgemeester heeft kunnen oordelen dat het ernstige vermoeden van de dreiging van gevaar zich voortzette. Indien dit het geval is, kan de burgemeester het huisverbod verlengen.

De burgemeester stelt terecht dat de feiten en omstandigheden die in de uitspraak zijn weergegeven niet zien op de beantwoording van de vraag of de burgemeester het standpunt heeft kunnen innemen dat het ernstige vermoeden van de dreiging van gevaar zich voortzette. Hij stelt hierbij terecht dat aan de stelling van [appellant sub 1] dat de familie de problemen onderling wil oplossen ten onrechte betekenis is toegekend. De burgemeester heeft hierbij terecht betrokken dat bij een huisverbod niet onaannemelijk is dat achterblijvers niet op een afspraak of de zitting verschijnen uit angst voor de uithuisgeplaatste. Uit deze gegevens kan daarom niet de conclusie worden getrokken dat het ernstige vermoeden van dreiging van gevaar is afgenomen. Hierbij komt in dit geval nog dat deze stelling is ingenomen door de uithuisgeplaatste en deze niet wordt onderschreven door de inhoud van het door de burgemeester aan het besluit tot verlenging ten grondslag gelegde zorgadvies [...].

De burgemeester stelt voorts terecht dat ook uit het gegeven dat pogingen om veiligheidsafspraken en afspraken met betrekking tot vervolghulp te maken zijn mislukt niet volgt dat het ernstige vermoeden van de dreiging van gevaar is afgenomen. De burgemeester heeft hieruit, mede gelet op het al genoemde zorgadvies, veeleer mogen afleiden dat het ernstige vermoeden van dreiging van gevaar nog onverminderd aanwezig was.

Voor zover in het kader van een belangenafweging betekenis is toegekend aan de stelling van [appellant sub 1] dat de winteropvang mede gelet op de weersomstandigheden en de personen die gebruik maken van deze opvang voor hem geen aanvaardbare oplossing is, is van belang dat, zoals in overweging 5.1. is overwogen, het onderkomen van een uithuisgeplaatste niet van doorslaggevend belang is. De burgemeester heeft toegelicht dat de GGD bij de winteropvang altijd een screening uitvoert om te bezien of deze vorm van opvang voor de betrokkene aanvaardbaar is. Indien dit niet zo is dan wordt de betrokkene elders geplaatst. De Afdeling is gelet op het voorgaande van oordeel dat de rechtbank aan de stelling van [appellant sub 1] te veel gewicht heeft toegekend.

De burgemeester heeft op grond van het voorgaande redelijkerwijs kunnen oordelen dat het ernstige vermoeden van dreiging van gevaar nog bestond. Voorts heeft de burgemeester naar het oordeel van de Afdeling in redelijkheid, gelet op de betrokken belangen, kunnen besluiten het huisverbod te verlengen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1067](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2018, 328

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 27-03-2018, NL17.15347

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 42 lid 4

ASIEL. Verweerder heeft in dit geval ten onrechte de beslistermijn op grond van artikel 42, vierde lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 verlengd.

Naar het oordeel van de rechtbank is in casu geen sprake van complexe feitelijke of juridische kwesties, waardoor verweerder ten onrechte de beslistermijn heeft verlengd op grond van artikel 42, vierde lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Immers, verweerder heeft Italië enkel gevraagd of eiseres in Italië nog steeds internationale bescherming geniet en indien dit het geval is, zij opnieuw een verblijfsvergunning mag aanvragen en Italië mag inreizen. De omstandigheid dat verweerder eerst de verkeerde afdeling van de Italiaanse autoriteiten heeft benaderd met deze vraag en zij tot op heden niet hebben geantwoord, maakt niet dat sprake is van een complexe feitelijke of juridische kwestie. De omstandigheid dat verweerder het nodig acht om informatie van de Italiaanse autoriteiten af te wachten voordat hij op de asielaanvraag van eiseres kan beslissen en hierbij dus afhankelijk is van de Italiaanse autoriteiten, dient niet voor rekening en risico van eiseres te komen. Hierbij acht de rechtbank ook van belang dat verweerder onvoldoende voortvarend heeft gehandeld. Verweerder wist namelijk reeds op 13 juli 2017 dat hij op 15 juni 2017 de verkeerde afdeling van de Italiaanse autoriteiten heeft benaderd voor informatie over de verblijfsstatus van eiseres. Verweerder heeft vervolgens pas op 6 oktober 2017 een andere afdeling benaderd voor deze informatie en heeft daarna pas op 10 november 2017 een rappel gestuurd. Gelet op het voorgaande is er geen sprake van een rechtsgeldige verlenging van de beslistermijn. Omdat verweerder niet binnen de wettelijke termijn op de aanvraag heeft beslist, zal de rechtbank het beroep gegrond verklaren.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:3659](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 329

MK ABRS, 22-03-2018, 201800361/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Motivering gronden risico op onttrekking aan toezicht moet in onderlinge samenhang worden gezien.

De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris met voornoemde motivering op de zware grond onder b deugdelijk heeft gemotiveerd dat daaruit, in samenhang met de overige gronden, volgt dat er een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken. De staatssecretaris heeft deze zware grond dan ook terecht aan het terugkeerbesluit ten grondslag gelegd. In het licht van deze nadere op de vreemdeling toegespitste motivering heeft de staatssecretaris terecht volstaan met de onder 2.2 weergegeven algemene motivering op de zware grond dat de vreemdeling niet op voorgeschreven wijze Nederland is binnengekomen, en op de lichte gronden dat hij niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats en voldoende middelen van bestaan (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:159](#)).
[ECLI:NL:RVS:2018:1016](#)

JnB2018, 330

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 19-03-2018 (publ. 26-03-2018), NL18.4324

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 5.2

VREEMDELINGENBEWARING. Motiveringsplicht bij niet horen voorafgaand aan inbewaringstelling. Zonder motivering kleeft een gebrek aan de inbewaringstelling. Belangenafweging.

De rechtbank overweegt dat [...] artikel 5.2 van het Vb 2000 als uitgangspunt neemt dat een vreemdeling moet worden gehoord voordat hij in bewaring wordt gesteld. [...] Artikel 5.2, tweede lid, aanhef en onder d, van het Vb 2000 bepaalt dat niet eerst hoeft te worden gehoord als dat voorafgaande gehoor niet kan worden afgewacht. De rechtbank is van oordeel dat een dergelijke afwijking, gezien het belang dat aan het gehoor moet worden gehecht, behoort te worden gemotiveerd. [...] Uit het voorgaande volgt dat aan de inbewaringstelling een gebrek kleeft. De rechtbank ziet zich derhalve voor de vraag gesteld of het gebrek, dat als een schending van het verdedigingsbeginsel kan worden aangemerkt, eiser daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben (vergelijk het arrest van het Hof van Justitie van 10 september 2013, M.G. en N.R., [ECLI:EU:C:2013:533](#)). De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. [...] Gelet op het voorgaande concludeert de rechtbank dat voortdurende van de bewaring niet in strijd is met de wet en dat deze bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten. Voor zover de rechtmatigheid van het

voortduren van de bewaring aan het ambtshalve oordeel van de rechtbank is onderworpen, ziet de rechtbank evenmin grond om de bewaring onrechtmatig te achten. [ECLI:NL:RBDHA:2018:3399](https://ecli.nl/RBDHA:2018:3399)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 331

MK ABRS, 29-03-2018, 201703561/1/V1

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam.

Awb 4:17, 6:1, 6:2, 6:12, 7:1, 8:55b, 8:55c, 8:55d

Vw 2000 72 lid 3

PROCESRECHT. Voorzieningen op basis van het Programma Vreemdelingen. Bij een beroep tegen niet tijdig verrichten van een handeling is wel de rechterlijke dwangsomregeling van 8:55d Awb van toepassing is, maar niet de regeling van de beslistermijnen en de bestuurlijke dwangsom als bedoeld in hoofdstuk 4 Awb.

Zoals de Afdeling in voormelde uitspraak van 29 juni 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:1782](https://ecli.nl/RVS:2016:1782)] heeft overwogen, is een reactie van het college over voorzieningen op basis van het Programma Vreemdelingen bij gebreke van een specifieke publiekrechtelijke bevoegdheid tot het verstrekken van die voorzieningen, geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De verzoeken van de vreemdeling van 10 juli 2015 en 10 maart 2016, die ertoe strekken hem een voorziening op basis van het Programma Vreemdelingen te verstrekken, zijn dan ook geen verzoeken om een besluit te nemen. Dit betekent dat die verzoeken geen aanvragen zijn in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb en dat het bepaalde met betrekking tot beslistermijnen en dwangsommen bij niet tijdig beslissen in Afdeling 4.1.3 van de Awb daarop niet ziet.

De Afdeling heeft in bovenvermelde uitspraak eveneens overwogen dat de reactie op zodanige verzoeken een feitelijke handeling van het college is in de zin van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000. In het verlengde daarvan overweegt de Afdeling thans het volgende.

Gezien het bepaalde in artikel 6:1 van de Awb moet het uitblijven van een reactie op zodanige verzoeken krachtens artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Awb uit een oogpunt van rechtsbescherming worden gelijkgesteld met een besluit. Tegen het uitblijven van een reactie op die verzoeken stond daarom krachtens de artikelen 6:12 en 7:1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Awb rechtstreeks beroep open. Bij het instellen van een beroep tegen het niet tijdig reageren in voormelde zin zal aan de wettelijke vereisten van artikel 6:12 van de Awb moeten zijn voldaan, waaronder de uit het vierde lid van dit artikel voortvloeiende eis van het tijdig opkomen tegen het niet tijdig reageren. Wat dit laatste betreft geldt de invulling die de Afdeling in haar uitspraak van 28 januari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:308](https://ecli.nl/RVS:2015:308), aan het 'onredelijk laat'-criterium heeft gegeven.

Het vorenstaande houdt evenwel niet in dat op voormelde verzoeken het bepaalde met betrekking tot beslistermijnen in paragraaf 4.1.3.1 en het verbeuren van een dwangsom in paragraaf 4.1.3.2 van de Awb van overeenkomstige toepassing is. Ook indien deze paragrafen niet van overeenkomstige toepassing worden geacht, is met de gelijkstelling van het uitblijven van een rechtens relevante feitelijke handeling met een besluit een met voldoende waarborgen omgeven rechtsgang voorhanden. De Afdeling wijst daarbij op Afdeling 8.2.4a van de Awb, in het bijzonder de verplichting van de rechter om in zijn uitspraak een termijn van twee weken te stellen, neergelegd in artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb, en daaraan een dwangsom, als bedoeld in artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb, te verbinden. Gelet op deze rechterlijke dwangsomregeling is zonder een daarop toegespitste wetwijziging voor een verdergaande toepassing naar analogie van de Awb geen plaats, zodat voormelde paragrafen 4.1.3.1 en 4.1.3.2 in een geschil als het onderhavige niet in de beoordeling kunnen worden betrokken.

[ECLI:NL:RVS:2018:1025](#)

[Naar inhoudsopgave](#)